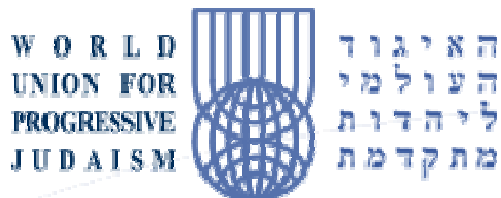

5773

Torah from Around the World

קמח אין תורה אין ואם תורה אין קמח אין אם
*Zonder levensonderhoud is er geen Tora
en zonder Tora is er geen levensonderhoud.
(R. Eleazar ben Azarja, Pirké Avot 3:21)*

Sjabbat 24 augustus 2013 / 18 elloel 5773
Sidra Ki Tavo, Devariem [Deuteronomium] 26:1-29:8
Tanach blz. 401-410
Haftara: Jesjaja 60:1-22
Tanach blz. 902-904

*Commentaar: Rabbijn Steve Burnstein, Directeur [Anita Saltz International Education Center](#),
Jeruzalem*

Vertaler: Rachel Reedijk

Oorspronkelijke tekst

Een aantal weken geleden mocht ik een ochtend doorbrengen met een groep geweldige jonge volwassenen die in Israël waren voor een seminar van Jung und Jüdisch. 'Jong en joods' is de Duitse afdeling van Tamar, onze jeugdbeweging voor progressieve jonge volwassenen.

Dit ging niet om een eerste kennismaking met of een feel good-bezoek aan Israël. Het seminar waar deze intelligente jonge mensen aan deelnamen had een serieuzer karakter. Terwijl ze door het land trokken, stelden ze de fundamentele uitdagingen waarmee Israël en het joodse volk geconfronteerd worden aan de orde. Ze werden geconfronteerd met uiteenlopende vraagstukken aangaande sociale gerechtigheid, politiek en religie.

Een van de interessantste aspecten van mijn werk als directeur van het Saltz Centre is het internationale karakter van onze programma's. Al onze seminars worden naar een hoger niveau getild omdat de deelnemers een progressieve manier van Jood-zijn kunnen ervaren, door te leren met jonge progressieve Joden uit de hele wereld.

Omdat deze groep uit Duitsland kwam, voegden de ervaringen van deze ruim twintig liberale jongeren een extra dimensie toe aan hun ontmoetingen hier in Israël. Een van de commentaren die mij het meest is bijgebleven, ging over de behandeling en status van vluchtelingen uit Eritrea, Soedan en Zuid-Soedan. Ze konden niet begrijpen hoe een joodse staat, Israël, het in hechtenis nemen en over de grens zetten van deze asielzoekers kon goedkeuren.

Eenzijds waren ze geschokt door uitspraken en handelwijzen van Israëlische burgers en leiders – onder wie de minister van binnenlandse zaken Eli Yishai –, anderzijds waren de deelnemers verheugd te zien dat er burger-initiatieven zijn genomen om hier tegenin te gaan. We zouden er trots op moeten zijn dat de Israël Beweging voor Progressief Jodendom in Jeruzalem de eerste voorschoolse opvang heeft opgericht voor peuters van vluchtelingen en buitenlandse werknemers.

In de sidra van deze week, Ki Tavo, leren we dat God verwachtingen heeft ten aanzien van het gedrag van de kinderen van Israël als zij Erets Jisraël binnengaan. Zo is er een nauwgezet ritueel voor het oogsten van de eerste vruchten. Er wordt mee onderkend dat deze vruchten, net als het land zelf, een gift van God zijn.

Nadat de eerste vruchten in een mand zijn gedaan, en aangeboden zijn aan de priesters die ze op het altaar plaatsen, krijgen we de opdracht om een tekst te reciteren die ons eraan herinnert dat wij ooit vreemdelingen waren in een onbekend land: "Mijn vader was een zwervende Arameeër." (Devariem 26:5)

Als we de oogst binnenhalen van het land dat God ons heeft gegeven, krijgen we de opdracht ons te herinneren, te onderkennen, dat onze voorouders dakloos waren en als vluchtelingen rondzwierven. In onze pijn, ellende en onderdrukking riepen we tot God en Hij toonde mededogen en compassie. Hij redde ons "met een uitgestrekte arm en een ontzagwekkende macht", en leidde ons tenslotte naar een land dat "overvloedig van melk en honing".

Het ritueel stopt hier niet. Anders dan bij veel andere offers die we naar het altaar moesten brengen en achterlaten voor de priesters, krijgen we hier zelf een mitswa bij de vruchten van het land die God ons gegeven heeft: "Geniet samen met de vreemdeling, de wees en de weduwe van de schoonheid die God ons heeft verleend."

Het memoreren van onze eigen onderdrukking is zonder betekenis, tenzij wij er in ons handelen consequenties aan verbinden. Telkens weer vertellen wij het verhaal van het joodse volk – onze geschiedenis – teneinde ervan te leren. Het verhaal (over de Uittocht uit Egypte) zou ons moeten helpen ons leven vorm te geven, het zou moeten fungeren als een richtlijn voor hoe wij naar de wereld kijken, hoe wij de ander bejegenen.

Als volk hebben we in Israël veel om over na te denken bij het naderen van de Hoge Feestdagen. Ik hoop dat wij zullen doorgaan met werken aan de vervulling van een droom: een joodse staat die de hoogste waarden uit de Tora uitstraalt. Mogen we leren de vreemdeling die in ons midden is met mededogen te omarmen.